

V. Letnik.

5. zvezek.

Venec

cerkvenih bratovščin.

Izhaja 24. dan vsakega meseca.

Urejuje
dr. Francišek Ušeničnik.

Vsebina 5. zvezka.

	Stran
Krščanska požrtvovavnost. (Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec majnik.)	65
Srce Jezusovo, do smrti pokorno.	67
Marijinim otrokom za majnik.	70
Najstarejši duhovniki ljubljanske škofije v 19. stoletju.	74
Naznanila in poročila.	76
Hadra.	79
Zahvala za uslišano molitev.	80

„Venec“ prejemam pri upravnistvu stane na leto 1 K 20 h, po pošti pošiljan 1 K 44 h. Denar za naročbo se pošilja: Upravnistvu „Venca“ v Ljubljani, Kopitarjeve ulice 2; dopisi, zahvale za uslišano molitev in darovi za pobožne namene pa uredniku pod naslovom: dr. Fr. Ušeničnik v Ljubljani, Semenišče.

V Ljubljani, 1901.

Izdaje „Katoliška Bukvarna“. — Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Dobrotni darovi.

Za bratovščino presv. Rešnjega Telesa:

Župnije: Dob 206 K, Stara Loka 200 K, Sv. Peter v Ljubljani 184 K, Ježica 130 K, Selca 154 K, Sveti Križ pri Litiji 130 K 20 h, Moravče 120 K, Slavina 130 K, Janče 95 K 68 h, Sela pri Kamniku 95 K, Železniki 95 K, Sv. Trojica 87 K 20 h, Dražgoše 86 K, Horjul 80 K, Višnja Gora 70 K, Erselj 14 K, Stari Log na Koč. 14 K, Ihan 38 K, Vrabče 7 K, Mekinje 52 K 70 h, Stari Trg pri Koč. 46 K, Vače 40 K, Ljubno 28 K, Št. Lenart 21 K 60 h, Vrhpolje 52 K 76 h, Mozelj 32 K 50 h, Čatež ob Savi 56 K, Ajdovec 39 K 6 h, Brusnice 46 K 20 h, Sodražica 30 K, Št. Lorenc ob Temen. 60 K, Budanje 68 K, Duplje 24 K, Podlipo 41 K, Vojško 55 K 70 h, Sv. Katarina 55 K, Mokronog 42 K 42 h, Lesce 61 K 46 h, Zali Log 40 K, Hotederšica 44 K, Prešganje 136 K, Javor pod Ljubljano 21 K 28 h, Vranja Peč 40 K, Kovor 24 K 70 h, Grad 60 K, Struge 103 K, po čč. gg. Uršulinkah 35 K, Breznica 190 K, Spodnja Idrija 82 K, Vipava 55 K 30 h, Neimenovana 30 h.

Za sveto Detinstvo:

M. Bobnar 20 h, šolarji iz Dražgoš 1 K 60 h.

Za razširjanje sv. vere:

Prof. dr. J. Dolenc 4 K 20 h, M. Bobnar 20 h.

Za misijon v Afriki:

Župnik M. Sajé 2 K.

Za misijon v Aziji:

Župnik M. Sajé 2 K.

Za misijon v Bosni:

Župnik M. Sajé 2 K.

Za najpotrebniše misijone:

M. Bobnar 20 h.

Za družbo sv. Bonifacija:

M. Bobnar 20 h.

Za variho božjega groba:

Z Gore pri Sodražici 7 K 80 h, župnija Svete Katarine v Topolu 7 K, Postojna 12 K, Slavina 5 K 30 h, Vreme 5 K, Senožeče 4 K.

Za kapelico sv. Cirila in Metoda v Aleksandriji:

Frančiška Lebar 2 K.

Za sv. Očeta:

Župnik M. Sajé 4 K.

Za kruh sv. Antona:

M. Bobnar 20 h.

Za uboge redovnice na Laškem:

M. Bobnar 20 h.

Za bratovščino za uboge duše v vicah:

M. Bobnar 20 h.

Odpustki meseca maja 1901.

Da dobimo odpustke, moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolne* odpustke: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. Očeta. Če je treba v namen sv. Očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

2. *Četrtek, 1. v mesecu.* Udom brat. *sv. Reš. Tel.* popoln odp. v bratovski cerkvi, — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. *Petek, 1. v mesecu Najdba sv. križa.* Popoln odpustek: a) *vsem vernikom*, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo do-brotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen sv. Očeta; b) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

5. *Nedelja, 1. v mesecu. Sv. Angela iz karmel. reda.* a) Udom *rožniš. bratov.* trije popolni odpustki: 1.) če v bratovski kapeli molijo v namen sv. Očeta; 2.) če so pri mesečni procesiji; 3.) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. b) Popoln odpustek udom *škapulirske brat. karmel. M. b.* v bratovski ali farni cerkvi.

8. *Sreda. Prikazen sv. Mihaela.* Popoln odp. udom *brat. sa duše v vicah*, danes ali v osmini

13. *Ponedeljek. Sv. Peter Regalat. Vsem vernikom* popoln odp. v *redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom* v farni cerkvi, če ni blizu nobene redovne cerkve.

16. *Četrtek. Kristusov vnebohod.* Popoln odpustek: a) *vsem*, ki morejo dobiti odpustke *rimskih štacijskih cerkva* (glej 2. zvezek); b) udom brat *naše ljube Gospe presv. Srca*, v bratovski cerkvi; c) udom *rožniš. brat.* v katerikoli cerkvi; d) udom družbe *šivega rožnega venca*; e) udom *Marijine družbe*; f) udom *škapulirske brat. karmel. M. b.* v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; h) udom družbe *krščanskih družin*.

17. *Petek. Sv. Paskal.* Popoln odp. v *redovnih cerkvah sv. Frančiška*, kakor 13. dan t. m.

18. *Sobota. Sv. Feliks.* Popoln odp. v *kapucinskih cerkvah*.

20. *Ponedeljek. Sv. Bernardin Sijenski.* Popoln odp. v *redovnih cerkvah sv. Frančiška*, kakor 13. dan t. m.

23. *Četrtek. Zvel. Krispin.* Popoln odp. v *kapucinskih cerkvah*.

25. *Sobota. Sv. Magdalena Paciška.* Popoln odp. udom *škapulirske brat. karmel. M. b.* v bratovski ali farni cerkvi.

26. *Binkoštna nedelja. Tretjerednikom* vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) udom *rožniš. brat.* v katerikoli cerkvi; b) udom *družbe šiv. rožnega venca*; d) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*. — Ker je danes *sadnja nedelja* v mesecu, morejo dobiti popoln odp. vsi, ki trikrat na teden skupaj z drugimi molijo sv. rožni venec.

31. *Petek. Praznik bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca.* Popoln odpustek udom te bratovščine danes ali v osmini, v bratovski cerkvi. — Ker je danes tudi *zvel. Feliks*, se dobi popoln. odp. v *kapucinskih cerkvah*.

Mesečne pobožnosti. 1.) *Šmarnice.* Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa popoln odpustek. 2.) *Devetdnevnica v čast sv. Duhu pred binkoštnim praznikom* se začne v vseh farnih cerkvah v petek po vnebohodu, 17. maja. Kdor se udeležuje devetdnevnice v cerkvi, more dobiti vsak dan 7 let in 7 kvadragen odpustka, popoln odpustek pa med devetdnevnico, ali v binkoštni praznik ali v osmini, ko gre k izpovedi in sv. obhajilu. Če se kdo ne more udeleževati devetdnevnice v cerkvi, dobi iste odpustke, če jo opravlja zase. — Prav ti odpustki proti enakim pogojem se dobé še enkrat, če kdo opravlja to pobožnost v čast sv. Duhu v osmini po binkoštnih praznikih. (Leon XIII. 9. maja 1897). 2.) *Šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju* se začne v *nedeljo dne 12. maja*. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast sv. Alojziju, dobi vsako teh šest nedelj popoln odpustek. Ko bi pa kdo katero nedeljo ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost znova začeti.

Zvezek 5.

Letnik V.

Maj 1901.

Krščanska požrtvovavnost.

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec majnik.)

Jomaža Kempčana tisto zlato knjigo „Hodi za Kristusom“ poznate. V tretjem delu, v 37. poglavju, bogoljubni učenec Kristusov takole vprašuje: „Gospod, kolikrat treba, da se vdam, in kaj naj zapustim?“ Gospod pa mu odgovarja: „vdaj se vselej in vsako uro; zapusti vse: malo pa tudi veliko! Nič ne izločim, ampak moja volja je, da se iznebiš vsega posvetnega!“

V resnici! Kdor dela tako, je pravi učenec Kristusov, zakaj on ravna po besedi Zveličarjevi: Kdor hoče za menoj priti, zataji samega sebe, vzemi križ na ramo in hodi za menoj!

To je krščanska požrtvovavnost, katero nam priporočajo v molitev sv. Oče za bodoči mesec. Premagaj samega sebe: svoja slaba nagnenja, svoje slabosti in strasti, odreci se posvetnim željam in deluj za razširjanje in utrjevanje kraljestva božjega na zemlji, ki je katoliška cerkev.

Krščanska se imenuje ta požrtvovavnost. Zakaj? Kristus, naš Odrešenik nam jo je prvi pokazal, ne le z besedo, ampak tudi z lastnim zgledom. Le pogledjmo nekoliko v njegovo življenje in takoj opazimo, da naš Odrešenik ne govori in ne deluje zase, ampak edino le zato, da izgubljeno, grešno človeštvo zopet Bogu pridobi: Moja jed je — pravi — da storim voljo svojega Očeta, ki je v nebesih. Sin človekov je prišel iskat in zveličat, kar je bilo izgubljenega. Kakor govori, tako tudi deluje. Ne zase, ampak za revni človeški rod trpi, krvavi, umira, dokler se mu ne izvije iz smrtno-utrujenega božjega srca zadnji vzklik: Dopolnjeno je! Daroval se je

toraj, žrtvoval se je za vse ljudi, zato je začetnik, zgled krščanske požrtvornosti. Svoj zgled nam je zapustil, svoj zgled nam je dal, da kakor je on storil, tako tudi mi storimo.

In res so učenci Kristusovi vseh časov po njegovem zgledu ravnali. Najpotrebnejše se jim je zdelo, da se darujejo popolnoma Bogu, kakor se je tudi Kristus popolnoma daroval na križu nebeškemu Očetu. Veliki apostol Pavel, oj, kolikrat in v kako silnih bridkostih in težavah je bival! Zakaj? Hotel je posnemati požrtvornost svojega Učenika: hvalil se je edino le v križu Gospoda našega Jezusa Kristusa. Prav tako tudi svetniki poznejših časov. Sv. Ignacija Lojolskega so v Salamanki vrgli v ječo; kakor s hudodelcem so ž njim ravnali, roke in noge s mu z verigami obdali. In vendar mu je žarelo veselje na obrazu. Zdelo se je, kakor ne bi bilo zadovoljnejšega človeka na zemlji mimo njega. Ljudje prihajajo občudovat veselost in mir svetnikov. Ko se vračajo od njega, kličejo: „Videli smo Pavla v vezeh.“ Njegovi prijatelji mu izražajo sočutje, on pa hoče, naj mu le srečo voščijo. „Salamanka“ — pravi — „naj vé, da nima toliko verig, kolikor bi jih jaz še rad nosil iz ljubezni do Jezusa.“ — Sv. Frančišek Ksaverij se pritožuje, da mu Bog pošilja preveč radosti, premalo bridkosti. Zadosti, o Gospod, zadosti! Še več, le še več dela, nezgod, pomanjkanja, zapuščenosti. — Sv. Terezija toči bridke solze kopnenja, ker se še ne more združiti s svojim nebeškim Ženinom. „Gospod“ — kliče — „ako si sklenil podaljšati moje pregnanstvo, ako hočeš, da bom potrpežljivo čakala smrti, po kateri srčno hrepenim, pusti, da trpim, dokler se s Teboj združiti ne morem. Tvoj križ mi bodi tolažba, dokler me svet loči od Tebe. Ali Tebe ali Tvoj križ, ali trpeti, ali umreti!“ — Sv. Janeza od Križa je vprašal Bog, kakšno plačilo zahteva od njega za premnoge čednosti in dobra dela. Ali svetnik ne izrazi druge želje, nego da še naprej trpi preganjanje in zaničevanje.

Tako so delali svetniki, ki so bili ljudje kakor mi, pogosto v hujših izkušnjavah, kakor morda nas zadevajo. In vendar tudi mi hrepenimo po nebesih! Tudi nas preobdaje želja in hrepenenje, da bi bili kdaj združeni z njimi gori v nebeški domačiji. Kaj torej storiti? Pobirajmo za njimi stopinje! Naravnost v nebesa vodijo.

Vsak čas, vsaka doba ima svoje neprelike in težave, ki se človeštvu stavijo v bran na poti v nebesa. Današnje čase, mislimo, da je premnogim na potu v zveličanje lahkoživost in želja po razveseljevanju. Vsako nedeljo, vsak praznik mora biti zabava; zlasti mladina tačas kaj rada uhaja po prepovedanih potih. In kako radi se izgovarjajo, češ, saj tudi drugi tako! Mladenič, mladenka! Resnično veselje na svetu je nedolžno življenje in mirna vest. Po veselicah so navadno slabe družbe in po slabi tovaršiji rada glava boli. Kadar te torej vabijo, spomni se besede Zveličarjeve: Kdor hoče za menoj priti, zatáji samega sebe! Res, da je dostikrat vojska težka, zlasti današnje dni, ko je toliko zapeljivcev, ali vse premoremo v Bogu, ki nas močne dela. Darujte svoja mlada leta Jezusu, ki je vse svoje življenje za nas daroval! To je krščanska požrtvornost.

A še drugače jo moramo kazati. Dandanašnji se žal, po pravici tolikrat govori in piše: Na svetu vlada sebičnost. Kako nas tega uči vsakdanja izkušnja! Vsak vse presoja po sebi: tisto, kar bo njemu koristilo, mu je všeč, kar bi mu pa bilo v majhno škodo, tega nikakor ne mara. Kristusov nauk velja vsem. In ta nauk govori tako: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe! Ne le sebi, marveč tudi svojemu bližnjemu si dolžan pomagati, tudi njega moraš tolažiti in ž njim moraš potrpeti. Čimbolj pa vidimo, da se velikanska množica ljudstva ne méni za nauk Kristusov, tembolj se mora pravi kristjan prizadevati, da tudi v tem stori voljo božjo. To je krščanska požrtvovavnost.

In ako vidiš, da zavoljo tvojega pobožnega življenja zlobni ljudje delajo pikre opazke nad teboj, nič se ne straši zaničljivih pogledov in strupenih besed, dobro vedoč, da tisti, ki stori voljo nebeškega Očeta, tisti ga ljubi. In kdor živi po volji božji, bo sprejel večno plačilo po smrti. In če te obirajo in sramoté zaradi tvoje pobožnosti, ne kolni jih, saj je tudi tvoj Jezus po nedolžnem trpel bolečine in sramočenje, kletvino in zaničevanje. Delaj po njegovem zgledu. To je krščanska požrtvovavnost.

Morda še ni bilo zlepa tako potrebno povdarjati te čednosti kakor dandanašnji. Priporočujoč torej vsem dobromislečim za bodoči mesec majnik, naj pridno molijo v namen, da bi se krščanska požrtvovavnost mej nami bolj širila in utrdila, sklenem z lepimi besedami pobožnega francoskega pisatelja:

„O Gospod, daj svoji cerkvi veliko število duš, ki se bodo po milosti Tvoji darovale ali žrtvovale in krasota prvih stoletij se bo zopet pojavila, vera bo oživila v srcih Tvojih otrok, v samoti se bodo zopet naselili svetniki in tvoje svetišče se bode iznova napolnilo z zvestimi služabniki. In ne bo jih več toliko krenilo na pot hudobije, in kri Jezusa Kristusa se bo manj skrunila.“

Bog usliši po svoji milosti te svete in vnete želje!

— r —

Srce Jezusovo, do smrti pokorno.

(*Litanije presv. Srca Jezusovega.*)

Spremljajmo v duhu našega Zveličarja na njegovih potih: iz Betlehema v Egipt, iz Egipta v Nazaret, in potem od kraja do kraja v Galileji, Samariji, Judeji, koder je hodil zadnja tri leta svojega življenja; pojdimo slednjič ž njim še na Kalvarijo. Kaj moremo reči o tem življenju? Bilo je sama pokorščina. Pokorščina ga je vodila na vseh potih, pri vsem delu. Pokoren je bil precej prvi trenutek svojega življenja, ko je njegova duša začela biti; pokoren je bil tudi zadnji trenutek, ko je umiral na križu. Pokoren je bil kot dete, pokoren kot mladenič, pokoren kot mož, pokoren v življenju, pokoren v smrti. Zato je sv. apostol Pavel zapisal o njem one pomenljive besede, ki jih je sv. cerkev sprejela v litanije Srca Jezusovega: „Pokoren je bil do smrti, do smrti na križu.“ (Fil. 2, 8.)

Pokorščina Jezusova je bila pokorščina srca. Kristus ni samo poznanje, samo na videz storil, kar mu je veleval nebeški Oče, ali kar so mu ukazali tisti, katerim je Oče dal oblast nad njim: tudi njegova volja se je vedno vjemala z voljo tistega, ki mu je zapovedal: pokorno je bilo njegovo Srce.

Srce Jezusovo ni hotelo in želelo nič drugega, razen, kar je hotel in želel Oče v nebesih. Vedno in povsod je bilo pokorno božji volji, volji očetovi. Naš Zveličar je precej prvi trenutek svojega življenja jasno in natančno spoznal božjo voljo. Pred njegovo dušo je bilo razkrito in razgrnjeno vse, kar je zahtevala božja pravica za grehe človeškega rodu. Videl je pred seboj delo in trud, pomanjkanje in trpljenje, poniževanje in sramočenje; gledal je v duhu veliki dan sprave, prvi veliki petek: pred njegovimi očmi se je že takrat vzdigoval križ vrhu Karlvarije. Pa vklonil se je pokorno božji sveti volji; njegovo Srce je bilo pripravljeno in voljno vse storiti, vse trpeti, dokler ne bode izkrvavelo na križu. Ob svojem prihodu na svet je storil naš Zveličar, da tako rečem, sveto obljubo vedne pokorščine; govoril je takrat nebeškemu Očetu: „Glej, pridem, da storim tvojo voljo, o Bog!“ (Hebr. 10, 7.)

Kar pa je naš Zveličar prvo uro svojega življenja slovesno obljubil svojemu Očetu, to je tudi delal vse življenje. Iz pokorščine do Očeta je tiho in skrito živel v Nazaretu do svojega tridesetega leta. Ko je začel očitno učiti, je oznanoval sveti evangelij samo izraelskemu ljudstvu, ker je tako hotel Oče. „Poslan sem samo k izgubljenim ovcam Izraelovim.“ (Mat. 15, 24.) V vsem je bil tako natančno pokoren svojemu Očetu, da je dejal sam o sebi: „Vedno delam to, kar je njemu všeč.“ (Jan. 8, 29.)

Pač se je tudi v njem upirala čutna narava, ko je bilo treba piti kelih trpljenja; pa ljubezen do Očeta in do nas grešnih ljudi je premagala strah pred trpljenjem in smrtjo; pokoren in ves vdan v božjo voljo je govoril: „Oče, ako hočeš, vzemi ta kelih od mene, vendar naj se ne zgodi moja, ampak tvoja volja. (Luk. 22, 42.) — Pokoren je bil vse svoje življenje, pokoren tudi v smrti: predno je na križu izdihnil svojo presveto dušo, je še nagnil glavo v znamenje pokorščine. „Pokoren je bil do smrti, do smrti na križu.“

Pokoren je bil svojemu nebeškemu Očetu, pokoren pa tudi onim, ki jih je Oče odbral, da so mu v njegovem imenu ukazovali na zemlji. Ves čas od dvanajstega do tridesetega leta življenja Jezusovega je evangelist povzel v besedah: „Bil jima je pokoren.“ (Luk. 2, 51.) Edinorojeni Sin božji, „Kralj kraljev in Gospod gospodovavcev“, je pokoren ljudem. On, večna modrost, od katere imajo ljudje vso svojo modrost, se dá voditi kakor nezmožno dete. Kot deček, ko še ni bil sposoben za težko delo, je pomagal svoji presveti materi; kar mu je rekla mati, to je storil. Kot mladenič je delal s svojim krušnim očetom; pokoren mu je bil, kakor učenec svojemu mojstru.

Angeli v nebesih so strmeli, ko so videli včlovečenega Sina božjega, kako je pokoren svojim starišem. Pa prečista Devica Marija in sv. Jožef

sta bila med vsemi ljudmi najsvetejša; Jezusa sta ljubila, kakor noben oče in nobena mati ne more ljubiti svojega otroka. Kako so morali torej angeli božji strmeti šele takrat, ko so videli Sina božjega pokornega celó grešnikom, nevernikom, ljudem, ki ga niso ljubili, ampak smrtno sovražili in ga slednjič na križ pribili. Biriči in hlapci so Jezusa prijeli na Oljski gori; legijoni svetih angelov so čakali samo migljeja, pa bi bili svojega Gospoda in Kralja osvobodili: Jezus pa ni hotel, da bi se bili angeli maščevali nad njegovimi sovražniki, bil je pokoren svojim sovražnikom in se dal zvezati in peljati od sodnika do sodnika. Poncij Pilat ga je obsodil na smrt, in Jezus ni ugovarjal, molče se je vklonil krivični sodbi. „Ko je trpel, ni pretil, temuč se je vdal njemu, ki ga je krivično sodil.“ (1. Petr. 2, 23.) Rablji mu nalože težki križ, in Jezus se ga ne brani; nese ga, dokler ne obnemore od slabosti in utrujenosti. Rekó mu, naj razprostré roki na križu, in Jezus to stori iz pokorščine. „Pokoren je bil do smrti, do smrti na križu.“

Res je torej vse življenje Jezusovo bilo sama pokorščina. „Prišel sem iz nebes, ne da bi storil svojo voljo, ampak da storim voljo tistega, ki me je poslal.“ (Jan. 6, 38.) Pokorščina je bila veselje in tolažba njegovemu Srcu, jed njegovi duši; da, kakor lačni zaželi kruha, tako je želelo in hrepenelo Srce Jezusovo, da je bilo v vsem pokorno božji sveti volji. „Moja jed je, da storim voljo tistega, ki me je poslal.“ (Jan. 4, 34.)

Kako pa je s teboj, dragi moj, ali je tvoja pokorščina v čem podobna pokorščini presv. Srca Jezusovega? Božjo voljo poznaš. Kaj hoče Bog od tebe, to je zapisal na oni dve kameniti tabli, ki jih je dal Mojzesu na gori; dal je to zapisati v sveto pismo; in da ne bi ti nikoli pozabil, kaj hoče Bog, ti je zapisal svoje zapovedi celó v tvoje srce; le vprašaj svojo vest, pa bodeš slišal, kaj ti ukazuje tvoj Stvarnik. Ko si bil še majhen deček ali deklica, te je tudi tvoja dobra mati učila deset božjih zapovedi: v šoli in v cerkvi si pozneje pogosto slišal, kaj Bog zapoveduje in kaj prepoveduje. Kaj torej hoče Bog, to dobro veš. Ali tudi izpolnjuješ božjo voljo? Ali moreš reči sam o sebi, da delaš vedno to, kar je Bogu všeč?

Med božjimi zapovedmi je tudi tista, ki nam pravi, da moramo biti pokorni tudi onim, katerim je Bog dal oblast, da nam ukazujejo v njegovem imenu: to so naši stariši, naši predstojniki, duhovna in svetna gosposka. Cerkvениm poglavarjem, papežu in škofom, je Kristus naravnost dejal: „Kdor vas posluša, mene posluša; in kdor vas zaničuje, mene zaničuje.“ (Luk. 10, 16.) Bogu je torej pokoren, kdor je pokoren cerkvi, in Bogu se upira, kdor se cerkvi upira.

In če hočemo, da bode naša pokorščina nekoliko podobna pokorščini presv. Srca Jezusovega, moramo tudi mi biti pokorni v duhu, v s r c u. Če na zunaj storimo, kar nam zapoved velevala, je to že nekaj; a če se v srcu pri tem jezimo in mrmramo; če smo pokorni samo zato, ker že drugače ne moremo: tu pač vsak čuti, da je naša pokorščina zelo, zelo nepopolna; večkrat morda že ni več pokorščina, ampak samo sila, ki nas primora, da storimo to in ono. Kdor je pokoren po zgledu presv. Srca, njega volja se

vjema z božjo voljo, on tudi v srcu noče nič družega, razen kar hoče Bog. Tako pokorščino nas uči presveto Srce; in kadar moli mašnik pri litanijah: Srce Jezusovo, do smrti pokorno — odgovorimo pobožno in zaupljivo: usmili se nas, o presveto Srce, in pomagaj nam, da s tvojo milostjo ukrotimo upornost svojega grešnega srca.

Marijinim otrokom za majnik.

Zlati majnik gre v deželo in zopet bode ves mesec praznik Marijin. Dobri otroci nebeške Matere se že pripravljajo na šmarnice: učé se lepih pesmi, ki jih bodo prepevali v čast Kraljici majnikovi; pri oltarju Marijinem bode morda tudi treba kaj novega napraviti, in to je že naročeno; vrt in travnik bodeta dala cvetja in zelenja, da bodo z njim venčali podobo prečiste Device in božje Matere, Marije.

Prav je tako; Marija je vredna, da ji damo vse to in še več; pa ene stvari nikar ne pozabimo. Če hočemo, da bode Marija res vesela naših darov, naših pesmi in vencev, poskrbimo pred vsem za to, da bode naše življenje Mariji v čast. Otrok Marijin se ne sme zadovoljiti s tem, da stori samo tisto, kar prav mora; truditi in prizadevati se mora, da bolj in bolj posnema svojo nebeško Mater. Marija pa ni storila samo, kar je strogo ukazano, ampak vse, o čemer je vedela, da je Bogu ljubo in drago. Tako so, bolj ali manj, po svoji moči vedno delali tudi nje dobri sinovi in hčere. Za zgled vam hočem povedati, kako je živel eden izmed najboljših sinov Marijinih; sv. cerkev ga časti kot svetnika in praznuje njegov god prav ta mesec, namreč 23. dan majnika. Svetnik, ki ga imam v mislih, je

sv. Janez De Rossi.

Janez Krstnik de Rossi se je rodil 22. dan februarja l. 1698. na Laškem v genovski škofiji. Stariši mu niso bili bogati, pač pa zelo pobožni in spoštovani. Očetov brat je bil v Rimu provincijal kapucinskega reda, ujec pa tudi v Rimu kanonik pri sv. Mariji, imenovani Kozmedin.

Že kot deček je kazal Janez neko sveto resnobo; vedel se je vedno lepo in prikupljivo; kdor ga je poznal, ga je imel rad. Prišel je v tisti kraj bogat in imeniten gospod iz Genove; ko je videl malega Janeza, mu je deček ugajal, da je prosil očeta, naj pusti sina ž njim v mesto, dal ga bode šolati in skrbno vzgojiti. Oče je bil zadovoljen, in dobri deček je šel z bogatim gospodom v Genovo; imel je takrat 10 let in začel je hoditi v latinsko šolo.

Minula so tri leta; Janez se je pridno učil, pa še bolj pridno je molil. Nekoč sta se oglasila v hiši dva patra kapucina. Bila sta na poti v Rim, in Janez ju je prosil, naj mu lepo pozdravita patra Angela, njegovega strica, provincijala kapucinskega. Patra sta storila, kakor jima je naročil dobri

mladenič; povedala pa sta tudi vse, kar sta lepega in hvalnega slišala o Janezu. Stric, pater Angelus, je začel misliti, kako bi bilo, ko bi nečak prišel v Rim; dogovoril se je s kanonikom De Rossijem, in kmalu potem je dospel Janez v Rim.

Marijin otrok.

V Rimu je Janez De Rossi bival pri svojem sorodniku, kanoniku, v šolo pa je hodil v rimski koleg k očetom jezuitom. Ker je imel dobro glavo in je bil tudi zelo priden, je bil v šoli vedno izmed prvih. Še bolj pa se je odlikoval v pobožnosti. V cerkvi zraven šole je bila že l. 1584. ustanovljena prva Marijina družba; v njej so se zbirali takrat samo najpridnejši in najpobožnejši mladeniči. Janeza De Rossija so sprejeli v družbo precej, ko je prišel v Rim.

Kot sin Marijin je natanko izpolnjeval družbena pravila. Nikoli ni zamudil nobenega shoda. Kolikor je mogel, se je potrudil tudi pri svojih tovariših, da so pri shodu vsi p o b o ž n o i n s p o d o b n o molili. Sveto obhajilo je pogosto prejemal. Pravila so velevala, da naj Marijini sinovi med svojimi součenci razširjajo in pospešujejo češčenje Matere božje. Janezu tega pravila ni bilo treba; gnala ga je ljubezen do Marije, da je delal za njo čast, kolikor je le mogel. Ker je bil v svojem vedenju skromen in pohleven, se je kmalu prikupil vsem součencem. Zaupanje pri tovariših pa je porabil v to, da jih je vnmel za pobožnost do prečiste Device. Družba Marijina v rimskem kolegu je imela vsak teden shod. Janez je vselej za časa opomnil svoje tovariše, da je ta in ta dan govor, naj torej nihče ne izostane in tudi prekasno ne pride.

Še potem, ko sam ni več hodil v šolo, je rad prihajal v jezuitski koleg, kadar koli so bili učenci prosti. Zbral je krog sebe nekaj mladeničev in z dovoljenjem predstojnikov je šel z njimi najprej v bolnišnico; tu so sinovi Marijini stregli bolnikom prav tako kakor nekdanj sv. Alojzij. Ko so končali delo krščanske ljubezni, so skupaj obiskali to ali ono Marijino cerkev. Janez jim je kaj povedal v čast Mariji, potem pa so molili lavretanske litanije. Predno so se vrnili domov, jih je peljal na pripraven prostor in z njimi igral kako igro.

Mariji v čast je molil vsak dan rožni venec. Ko je zjutraj, opoldne in zvečer zvonilo, je pobožni sin Marijin vselej z največjim spoštovanjem pozdravil svojo nebeško Mater in Kraljico; dasi takrat ni bila več navada, da bi bili angelovo češčenje klečé molili, je vendar De Rossi vedno pokleknil, ko je zaslišal glas zvona, naj je bil tudi zunaj na cesti med množico ljudi. Njegov najboljši prijatelj je dejal o njem: „Odkar sem ga poznal, sem vedno opazoval pri njem pristrčno pobožnost do Marije; govoril je o prečisti Devici tako prijetno in sladko, da se je iz vsake besede čutilo, kako mu gorí srce v sveti ljubezni do presvete božje Matere.“

Pri oltarju

Bog je pobožnega mladeniča klical v duhovski stan, in Janez je poslušal glas božji. Leta 1721. v 8. dan marca je bil posvečen v mašnika. Novo mašo je bral v cerkvi sv. Ignacija pri tistem oltarju, pod katerim so v prekrasnem marmornem grobu pokopani ostanki sv. Alojzija. Izbral si je ravno ta oltar, ker je sv. Alojzija posebno častil in tudi posnema, tako, da ga je njegov učitelj večkrat imenoval drugega Alojzija.

Kaj je čutilo srce mladega mašnika tisto uro, ko je prvič držal v rokah presveto božje Jagnje, to ve le Duh božji, ki preiskuje srca in obisti. Ko je še kot učenec prejemal sv. obhajilo, mu je lice vselej kar žarelo v svetem ognju. Odkar pa je kot mašnik prihajal k oltarju, je sveti žar ljubezni v njem rasel dan za dnem. Ljudje, ki so ga videli pri maši, se niso mogli prečuditi njegovi zbranosti in živi veri; bil je tako prevzet od pričujočnosti Jezusove, da se je zdelo, kakor da vidi Jezusa pred seboj. Pri povzdigovanju se je začel tresti po vsem telesu; pomiril se je šele po zauživanju. Od kraja so mislili, da je čudni trepet posledica neke prejšnje bolezni; a ker drugače niso nikoli opazili pri njem takega tresenja, so kmalu spoznali, da je tisti sveti nemir pri maši izviral samo iz notranje pobožnosti in srčnega sladkega veselja.

Notranji nemir se je pomnožil v velike praznike, in zato je Janez De Rossi take dni najrajši šel maševat v kako samotno cerkev, kjer ga ni nihče motil pri pobožnosti. Nekoč je šel na velikonočno nedeljo k sv. Alešu na samotnem aventinskem hribu. Pri sveti maši mu je stregel grof Tenderini. Ko sta šla po maši proti domu, se je v njegovem govorjenju razodevalo tako srčno veselje, da je tudi grofa prevzela neka sveta radost. Takrat je dejal sveti mašnik: take praznike, kakor je današnji, je najbolje, da se človek umakne v kak kraj, kjer je manj ljudi.

Presveto Rešnje Telo je bilo Janezu De Rossiju solnce, ki je razlivalo svojo luč in gorkoto na vsa dela svetnikov; misel na Jezusa v najsvetejšem zakramentu ga je spremljala na vseh potih in poživila vsa njegova dejanja. Hrepenenje po Jezusu ga je vedno in vedno vleklo v cerkev pred tabernakelj. V Rimu je presveto Rešnje Telo vse leto, noč in dan izpostavljeno in sicer vsak tretji dan v drugi cerkvi. Sveti mašnik je vedno najrajši zahajal v tisto cerkev, kjer je bila tisti dan štirideseturna molitev.

Ko je bival pri cerkvi sv. Marije Kozmedin, si je dal napraviti svoj ključ od cerkvenih vrat, zato da je mogel ob vsaki uri obiskati Jezusa v tabernaklju. Pri svojem nebeškem prijatelju se je dolgo, dolgo časa mudil; ljubezen mu kar ni dala, da bi se ločil od Jezusa. Ko je klečal pred Najsvetejšim, mu je navadno desna roka počivala na prsih, oko je nepremično zrlo v tabernakelj, duša pa je bila zatopljena v premišljevanje presvete skrivnosti.

Srce mu je bilo večkrat tako ganjeno, da so mu nehote tekle solze iz oči. Pri procesiji na sv. Rešnjega Telesa dan je sam nosil presv. zakrament; ko je molil: „Prosimo Te, pomagaj svojim služabnikom, ki si jih odrešil s

svojo dragoceno krvjo“, — se je od prisrčne ljubezni do Jezusa zjokal in skoraj ni mogel naprej moliti.

Jezus v presvetem zakramentu je bil hrana njegovi duši in veselje njegovega življenja.

Oče ubogim in bolnim.

De Rossi je imel mehko in usmiljeno srce za siromake in bolnike. Kar je imel svojega in kar so mu darovali dobri ljudje, vse je razdal revežem. Ujec, kanonik pri sv. Mariji Kozmedin, mu je skrbel za hrano in obleko; pa če mu je kedaj napravil kaj več, kakor je prav potreboval, je tisto precej dal siromakom. Črevljev in nogavic je imel samo tisti par, ki ga je ravno nosil. Kadar sam ni imel, da bi bil pomagal ubogim, se je obrnil do bogatih ljudi in prosil, naj se usmilijo revežev. In ljudje so mu radi dali, saj so vedeli, da miloščine nihče ne razdeli tako modro kakor De Rossi. Bogata gospa je velik del svojega imetja izročila svetniku, da ga po svoji modrosti dá ubogim. Ko pa je videla, da se je De Rossi v svoji skromnosti ne upa več ničesar prositi, mu je pisala: „Prosim Vas, častiti gospod, kadarkoli ste v sili in bi mogli z miloščino zabraniti kak greh, pridite k meni; sicer bode Bog Vam zaračunal tuje grehe.“

Posebno pa je De Rossi ljubil siromake, če so bili bolni. Obiskaval jih je po hišah in bolnišnicah. Nesnaga in smrad, ki je tolikrat doma pri takih ubogih bolnikih, ga nista strašila; bolnim revežem je stregel kot bratom Jezusovim.

V bolnišnice je šel vsak dan in se tam mudil po cele ure, časih od jutra do večera. Bolnišnico je imenoval »svoj vinograd«, ki ga mu je Bog dal, da ga obdeluje. Večkrat je dejal: „Vsako leto gre toliko misijonarjev v Indijo, da tam izpreobračajo nevernike. Moja Indija so bolnišnice; kadarkoli grem notri, rešim kako dušo iz rok hudobnega duha.“

Med bolniki so mu bili jetični posebno pri srcu. Zakaj, tako je sam dejal, jetični bolniki so izvečine še mladi ljudje in zato v večji nevarnosti, da jih izkušnjavec moti. Razen tega so taki, ki imajo jetiko, pogosto najbolj zapuščeni, zato pa tudi bolj nepotrpežljivi v bolezni. Potem pa jetični vedno in vedno upajo, da bodo ozdraveli, in zato ne mislijo na smrt, če ni nikogar, da bi jih opomnil in jih pripravljaj na zadnjo uro. Iz teh vzrokov je De Rossi najrajši hodil v bolnišnico za jetične; ključ od vežnih vrat pri tej bolnišnici je imenoval svoj „nebeški ključ.“

Glavna skrb pri bolnikih mu je bila, da so o pravem času prejeli sv. zakramente. Ponižnost in potrpežljivost mu je odpirala tudi najbolj trda srca. V bolnišnici sv. Hijeronima je ležal mlad človek, ki si je bil nakopal smrtno bolezen z razuzdanim življenjem. De Rossi se je mnogo trudil, da bi ga pripravil do izpovedi; pa bilo je vse zastonj. Nekega dne vidi mladi človek, kako je svetnik snažil umazane posode za bolnike. To je trdovratneža tako ganilo, da je precej poklical svetnika k sebi in se mu skesano izpovedal. Ko je dobil odvezo, je ves potolažen kar nagloma umrl.

Mogel bi vam še mnogo lepega povedati, kako je sv. Janez De Rossi deloval kot izpovednik in pridigar; pa te stvari so bolj za duhovnike, in zato Marijinim otrokom ne bom več o njih govoril.

Ves utrujen od dolgega in težkega dela je začel služabnik božji polagoma sam bolehati. Svojih ljubih bolnikov pa tudi v boleznih ni pozabil. Prijateljem, ki so se zbirali krog njega, je pogosto govoril o siromakih, in jih prosil, naj odslej oni zanje skrbé.

Umrli je 23. dan majnika l. 1764. Bog je poveljčal svojega služabnika z mnogimi čudeži pri bolnikih in umirajočih. Sv. Oče Leon XIII. pa so l. 1881. v praznik Marijinega brezmadežnega spočetja zvestega sina Marijinega slovesno razglasili za svetnika.

To je na kratko posneta zgodba dobrega in svoji nebeški Materi do smrti zvestega sinu iz družbe Marijine — Dragi moj, ki si bral te vrstice, predno denes „Venec“ iz rok, vprašaj sam sebe:

1. Kaj hočeš ta mesec storiti v čast Materi božji?

2. Kako se pripravljaš za sv. obhajilo, kako se vedeš pri sv. maši, in kolikrat obiščeš Jezusa v najsvetejšem zakramentu?

3. Katero dušno ali telesno delo krščanskega usmiljenja bodeš ta mesec posebno zvesto opravljal?

Da bi svoje sklepe zvesto izpolnjeval, te milosti prosi patrona otrokom Marijinim, sv. Janeza De Rossija, čigar god bomo praznovali 23. majnika.

Najstarejši duhovniki ljubljanske škofije v 19. stoletju.

Naša leta so misliti kakor pajčevina. Dnevi naših let — v njih je sedemdeset, in pri močnejših osemdeset let; in kar jih je več, so težava in bolečina,“ tako govori psalmist (89, 9, 10.).

Malokdo dočaka 90 let, kakor so jih dočakali sedanji papež Leon XIII. Saj žalostna izkušnja uči, da mnogi duhovniki zaradi prehudih telesnih in duševnih trudov že v mladosti začno pešati in navadno tudi kmalu umrjo. Srečen je, kdor dočaka svojo zlato mašo, ali celo bisernico t. j. 60letnico svojega mašništva. A teh duhovskih očakov je malo, in so sedaj čimdalje bolj redki.

Vredno je, da zabeležimo imena onih častitih starčkov, ki so prekoračili devetdeseto leto v 19. stoletju.

Najdalje je živel Jožef Justin, rojen v Radovljici 25. marca 1746, v mašnika posvečen 14. aprila 1770., umrl v Gradcu v bolnišnici 4. januarja 1847. Živel je torej sto let, devet mesecev in deset dni. Mnogo let je bil dušni pastir pri romarski cerkvi M. B. na blejskem otoku. Duhovnik je bil 76 let.

Slavni misijonar Frančišek Pirc je živel nad 94 let. Porodil se je v Kamniku 20. novembra 1785, posvečen je bil 14. marca 1813, umrl pa 22. januarja 1880. Bil je 67 let duhovnik, in 38 izmed njih jih je preživel kot indijanski misijonar v Ameriki. Kot 88leten onemogel starček se je preselil nazaj v domovino, ki mu je dala zaslužen počitek.

93 let je živel frančiškanski provincial o. Honorat Vadlav, ki je bil rojen v Kamniku 28. okt. 1732, umrl pa je v Ljubljani 2. maja 1826. Redovniško obleko je nosil nad 76 let.

Temu sledi tretji Kamničan Jožef Nakus, ki je bil rojen 27. februarja 1804, posvečen 26. avgusta 1828, umrl pa 13. avgusta 1896. Živel je nad 92 let in bil 68 let duhovnik; izmed teh jih je 58 preživel kot kurat v Planini pri Vipavi.

Nad 91 let jih je živelo sedem:

Anton pl. Jenkinsheim, bivši cistercijanski menih, rojen v Loki 20. februarja 1743, posvečen 1768, umrl 14. septembra 1834. Mašnik je bil 66 let.

Maksimilijan Bregar, rojen v Višnji gori 9. oktobra 1751, posvečen 1775, umrl 4. septembra 1842. Maševal je nad 67 let.

Jožef Rustia, rojen v Skrilu na Goriškem 4. decembra 1751, posvečen 26. februarja 1774, umrl 7. februarja 1843. Duhovnik je bil celo 69 let.

Stefan pl. Grisoni je bil Lah z otoka Sardinije. Rojen 11. januarja 1775 je bil posvečen 1797. Zelo mlad je postal stolni kanonik v Ljubljani, kjer je ostal do svoje smrti 8. avgusta 1866. Mašnik je bil skoraj 69 let in izmed teh nad 50 let kanonik.

Jurij Košmerl, rojen v Loškem Potoku 4. aprila 1791, posvečen 1819, umrl 19. decembra 1882.

Janez Krivec, rojen v Dupljah 27. maja 1794, posvečen 1820, umrl 8. junija 1885.

Jožef Skubic, rojen 10. decembra 1802 v Stičini, posvečen 1832, umrl 27. decembra 1893.

Devetdeset let je dočakalo šest duhovnikov:

Anton Mulej je bil rojen na Bledu 2. junija 1744, posvečen 22. decembra 1768, umrl na otoku bleškega jezera 28. februarja 1835. Mašnik je bil 67 let.

Jožef Konstantin, rojen v Polhovem Gradcu 12. marca 1749, posvečen 1773, umrl 20. novembra 1839. Maševal je 66 let.

Janez Inglič, rojen v Poljanah 1739, posvečen 1763, umrl 20. oktobra 1829. Duhovnik je bil 66 let.

Anton Krašovec, rojen v Metliki 26. marca 1807, posvečen 1832, umrl 21. junija 1897.

Jožef Podobnik, rojen na Vojskem 8. marca 1792, posvečen 1821, umrl 6. maja 1882.

Ignacij Mrak, rojen v Poljanah 16. oktobra 1810, posvečen 1837, umrl kot misijonski škof v Ameriki 2. januarja 1901. Bil je mašnik nad 63 let, in izmed teh 55 let misijonar v Ameriki.

V devetdesetem letu svoje dobe so umrli župniki Janez Hinek iz Metlike, Andrej Dremelj iz Višnje gore, Andrej Potočnik iz Selc, Mihael Borec iz Mengša in nunski spovednik Janez Urevc iz Radovljice.

Skoraj devetdeset let so dosegli: kanonik Jožef Žagar iz Vinice, župnik Gašpar Šubelj iz Kamnika, dekan in bivši cistercijan Avgustin Sluga iz Ljubljane, Anton Sevšek iz Št. Lamberta itd.

Ako pomislimo, da je bilo v devetnajstem stoletju v ljubljanski škofiji posvečenih okoli 2500 duhovnikov, moramo reči, da jih je le malo izmed njih doseglo skrajno mejo človeške starosti. Primeroma veliko več jih je umrlo v zgodnji mladosti, ko so komaj par let ali celo le nekaj mesecev delali v Gospodovem vinogradu. Koliko izmed njih jih je padlo kot žrtev poklica, ko so obiskavali kužne bolnike, n. pr. za časa kolere l. 1831., 1836.,

1855. in 1866., zaradi legarja v Ljubljani l. 1849. in 1850., zaradi kozave boleznj l. 1889. itd.

Cela vrsta izmed duhovnikov je prenašala „vročino dneva“ od mladih let do sive starosti; celo kot onemogli zlatomašniki so se trudili dotlej, da so se kot zvesti delavci Jezusovi vlegli k počitku v črni grob, dočim so njih duše vzletele v nebesa po večno plačilo.

To je v malih besedah vesela, a resna zgodba o duhovskem delu v ljubljanski škofiji tekom minulega stoletja. Le žal, da dela je zmerom več na vseh straneh, delavcev pa vedno manj! Prosimo Gospoda, da pošlje čim več delavcev po svojem svetem Srcu vzgojenih, v svoj vinograd! J. B.

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetelega Rešnjega Telesa v Ljubljani. — 1.) Po noči med 2. in 3. majem bodo moški molili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bo 2. ura: Obisk najsvetejšega zakramenta. — 2.) Zvečer pred praznikom patrona častivcev presvetelega Rešnjega Telesa, sv. Paskala, t. j. 16. maja, na dan vnebohoda Gospodovega, bodo molili vsi moški častivci od 9. do 10. ure v stolni cerkvi sv. Nikolaja. — 3.) Deveti redni sestanek moških častivcev presvetelega Rešnjega Telesa bode v nedeljo, 12. maja v šenklaški zakristiji ob polu 5. uri, kakor po navadi.

Možje in mladeniči, udeležite se tega sestanka prav v obilnem številu, ker se bodo obravnavale važne stvari.

V Komendi se je ustanovila Marijina družba za mladeniče in dekleta lani, ko so prevzvišeni knez in škof 20. maja posvetili prenovljeno župnijsko cerkev in delili zakrament sv. birmе. Kakor drugod, tako se je tudi pri nas obema družbama zelo nasprotovalo in kljubovalo. Sprejemajo se v družbo od 14. do 35. leta. Vkljub ljutemu nasprotovanju šteje mladeniška družba zdaj že nad 70 članov, dekliška pa nad 220. Pohvalno treba omeniti, da sta dve tretjini teh mladeničev že popolno dorasli, dočim v marsikaki župniji le najmlajši v njo stopijo.

Ker v naši cerkvi doslej ni bilo nobenega oltarja Matere božje, so Marijini sinovi in hčere kupili tri nove lepe kipe, ki predstavljajo „Kraljico nebes“ (Marijo z Jezuškom), sv. Alojzija in sv. Katarino Siensko, ki sta družbena patrona. Pred tem oltarjem se vršé shodi. Vsako nedeljo in praznik po popoldanskem duhovnem opraviu zapojó pred altarjem kako Marijino pesem, da ponavljajo takó svojo zvestobo do svoje Matere in nebes Kraljice. Ob praznikih Matere božje pa molijo glasno tudi dnevnice in večernice v čast Marije Device, kakor so tiskane v novem natisku družbenega molitvenika.

Razen treh kipov, ki so veljali blizo 300 kron, so dekleta napravile za svoj altar tudi lep altarni prt in pregrinjalo. Mladeniči pa so prvi zložili skupaj nekaj denarja za družbeno bandero. Ko so tudi dekleta in nekateri drugi ljudje v ta namen dali izdatne svote, nabralo se je v petih dnevih za bandero nad 700 kron. Se-li še kje kaže tolika požrtvovavnost v čast Materi božji, in to vkljub tolikemu nagajanju od mladih in starih nerodnežev!

V župnijo dohaja tudi več „Vencev“, tako da lahko vsakdo bere družbena poročila iz raznih krajev.

Lani v god obiskovanja Marije Device so dekliške Marijine družbe Kamniške dekanije s svojimi voditelji skupno romale k Materi božji v Veleosovo, mladeniči pa sv. Roka dan na Smarno goro. Letos pa nameravajo

naši mladeniči binkoštni torek imeti svoj shod na Brezjah, dekleta pa v god Marijinega obiskovanja na Dobrovi. Najbrže se jim pridružijo tudi druge Marijine družbe kamniške dekanije.

Doslej nam je smrt iz družbe pobrala dve dekleti in enega mladeniča, ki je na smrtni postelji prejel svetinjo. Mladeniči iz družbe so nosili rakev, dekleta pa so na grobu svojih tovarišic zapele žalostinke in se obilno udeležile pogrebom.

Ko se je zadnji advent (2.—9. dec.) pri nas obhajal sv. misijon z ne-navadnim uspehom pod vodstvom gospodov lazaristov, so nosili mladeniči Marijine družbe v procesiji nov velik križ, drugi njih tovariši in dekleta pa so hodili v sprevodu kot častna straža. Marsikaj so morali pretrpeti samo zato, ker želé in se trudijo biti in ostati zvesti katoličani; zato jim gre res čast pred celo župnijo. Poprej je bilo tukaj že nekaj navadnega, da so skoraj vsako leto koga pobili ali zaklali; zdaj se, čast Bogu in Materi božji! kaj takega par let ni več prigodilo. Tudi hudih nerodnosti ni več, ker celo tisti, ki se odtegujejo družbi in ji zabavljajo, se menda sramujejo pretepa in poboja.

Pred dvema letoma se je vpeljala v naši cerkvi tudi glasna molitev pred sv. Rešnjim Telesom. Prvo nedeljo v mesecu molijo možje in mladeniči; druge nedelje pa žene in dekleta. Udeležba je, hvala Bogu, tudi tukaj obilna. Bog daj, da bi vsaj pri tem ostalo!

Dobrim zvestim članom obeh Marijinih družb in bratovščine svetega Rešnjega Telesa daj Bog dar stanovitnosti, omahujočim dar vstrajnosti; onim pa, zlasti mladeničem, ki iz samega strahu pred zbadanjem še niso pristopili, daj Bog dar prave krščanske srčnosti, da se otresejo nespametnega strahu pred ljudmi, ter jih tem bolj napolni in prešine strah božji, ker ta in le ta je začetek vse modrosti in kreposti! Vsa čast čednosti in naj odseva v komerkoli! Bog in Marija!

Iz Ihana pri Domžalah. (Bratovščina sv. Jožefa.) Brati je bilo v 3. zvezku letošnjega „Venca“, da se je v župniji Velike Poljane pri Ribnici na novo ustanovila „družba vednega čiščenja sv. Jožefa“, kateri je namen, da bi se sv. Jožef, rednik Jezusov, varih slovenskih deželâ in patron svete katoliške cerkve, častil skozi celo leto, in da bi častivci njegovi dosegli po njem varstvo v tem življenju zlasti ob smrtni uri. Zdi se mi potrebno, da omenim v lepem našem „Vencu“ v povzdigo čiščenja sv. Jožefa na Kranjskem enake prelepe, blizo 200 let stare bratovščine sv. Jožefa za srečno zadnjo uro v Ihanski župniji. Ustanovil jo je l. 1719. doktor sv. pisma, apostolski protonotar, začasni župnik Jurij Sigismund Kestner.*)

To je lepa starost cerkvene bratovščine, ki še danes živi krepko, uspeva in raste vkljub nezgodam, ki so zadevale take družbe v minulem stoletju. Vsako leto pristopi okoli 100 novih udov — letos se jih je vpisalo 140. Imenuje se danes „bratovščina sv. Jožefa za srečno zadnjo uro“. Poglavitni njen praznik je dan sv. Jožefa, kateri je Ihancem še danes eden najveselejših in največjih praznikov v letu; veseli se ga staro in mlado. Da se ljudem prilika dá, udeležiti se popolnih odpustkov — se povabi navadno še drug duhovnik, kateri pomaga pri izpovedovanju. Že prejšnji dan so proti večeru litanije, drugi dan, na praznik dvojce duhovno pravilo in popoldne zopet slovesna služba božja. Tik cerkvenih vrat, pod zvonikom je stara kapelica presvete

*) Na licu stare knjige, imeniku udov tej bratovščini, napisal je ustanovitelj nastopno: *Urbanum Confraternitatis SS. noninum Jesu, Mariae ac Joseph pro finali gratia obtinenda, erectae per me Georgium Sigismundum. Kestner SS. Thlgiae Doctorem Proton. Apostolicum, pro tempore Parochum Jauchensem, Bullis ac Indulgentiis à Ss. P. Clemente XI. ditatae, nec non a Rdsmo ac Illmo Dno Dno Joanne Andrea a Flachenfeldt per Superiorem Carnioliam Archidiaconum approbatae. Anno 1719.*

Družine, v cerkvi pa stranski altar s podobo sv. Družine, kjer se opravljajo bratovske sv. maše za žive in mrtve ude te bratovščine, vsak mesec ena.

Dolžnosti in duhovne dobrote udov so:

1. Udje molijo vsak dan 3 Očenaše in 3 Češčenemarije v čast sveti Družini za srečno zadnjo uro.
2. Vsako leto se bere 12 svetih maš za vse žive in mrtve ude pri bratovskem altarju.
3. Poglavitni praznik in popolne odpustke ima bratovščina na dan svetega Jožefa.
4. Vsak ud plača 10 kr. vstopnine in potem pa vsako leto 5 kr.

Fr. Mekinec, župnik.

Iz Kranjske gore. 25. marca smo blagoslovili pri nas krasno zastavo „mladeniške Marijine družbe“. Zastava je umetno delo šolskih sester iz Trsta. Natančnejši opis zastave tukaj opustim, rečem le, da dela čast šolskim sestram, in je ponos našim vrlim mladeničem. Šolske sestre pa s tem vsem priporočam: družbe, če hočete imeti kedaj res lepe zastave, obrnite se do šolskih sestra.

Slovesno blagoslovljenje je izvršil visokočastiti g. župnik jeseniški, ki je vkljub svojemu obilnemu delu prihitel k nam in nam prinesel pozdrav jeseniških Marijinih družb. Slavnostni govor je imel domači g. župnik, v katerem je razložil mladeničem Marijine družbe in zbranemu ljudstvu pomen zastave slik, okraskov in napisov. — Po govoru je bilo zabijanje žeblicev. Med izreki so zanimivi oni gospe kumice: „Moj duh iz telesa, z Marijo v nebesa povzdigni se ti“ — (slika na zastavi je Marijino vnebovzetje); potem izrek mladeniča prednika družbe: „Vsak prisezi zvesto, da Marije zapustil ne bo!“ — in duhovnega vodnika: „Pod to zastavo zbrani, Marija tebi udani, ostanejo naj vsi!“

Mladeniška družba šteje sedaj 51 udov, za primeroma majhno župnijo je to veliko število! Marija vzemi jih pod svoje varstvo in ohrani jih sta novitne v dobrem!

Tudi dekliška Marijina družba se lepo razvija. Sedaj je sprejetih nad 70 deklet in nad 30 na poskušnji. Pred kratkim smo imeli obletnico po rajni Nežici Volc. Marijine hčere so se v obilnem številu zbrale pri sv. maši, pri kateri so pele ganljive pesmice. Pač prijetno je biti v družbi Marijini, ker tudi po smrti ne ugasne ljubezen sestrah.

Ivan Barle, kaplan.

Hadra.

(Po pismu francoskega duhovnika.)

(Konec.)

Drug dan zvečer je sedela Hadra v senčni vrtni hišici in brala. Tu je zaslišala za seboj urne korake. Dvignila je glavo in je zagledala rmeni, koščeni obraz, dolgo brado in temne oči onega starca. Za njim je stal Mulej. Skočila je po koncu, kakor preplašena srna. „Allah je velik“, začel je zviti stavec z najljubeznivejšim glasom; „dovolil mi je, da sem te našel. Tovarišice tvoje mladosti te čakajo v šotoru tvojega očeta.“ „Ne, ne“, je zaklicala, Hadra, zaslanjajoč obraz z rokama. „Tukaj hočem ostati in postati kristijana!“ — Zdaj so se starcu obrvi grozno namrščile, iz njegovih ust pa se je zaslišala kletev. Abdallah je grozil, zaklinjal deklico pri bradi prerokovi — vse zastonj. Potem jo je izkušal brat s prilizovanjem pregovoriti, da bi šla z njim; pa vse to ni nič pomagalo. Začel ji je groziti in jo strašiti. Ko je videl, da se deklica ne vda, jo je zgrabil za ramena in jo potegnil iz vrtno hišice. Uboga deklica je začela kričati in se je oprijela drevesca, ki je tam rastle tako, da je ni bilo moči odtrgati.

Tu je razjarjeni Mulej potegnil izza pasa dolgo vrstico, vrgel jo Hadri čez glavo in začel vleči tako silno, da je deklica izpustila drevo. Mulej jo je vlekel precej daleč po tleh, in ostro kamenje ji je ranilo obraz in roke. — Napol mrtva od strahu je Hadra slednjič odnehala in obljubila, da pojde z ujemcem. „Bala sem se“, je pripovedovala pozneje, „da ne bi umrla, predno bi prejela sv. krst. Delala sem se, kakor bi hotela ujca in brata ubogati; na dnu srca pa sem imela sklep, da pobegnem o prvi priložnosti.“

III.

Tako se je mlada junakinja vrnila v tabor svojega rodu in je preživel celotno leto pod strogim nadzorstvom sorodnikov. Vedno pa je čakala priložnosti za beg. Koncem leta 1873. je sklenila poskusiti srečo. Ko so nekega večera zadnji solnčni žarki zlatili gorske vrhove, je pred Izmaelovim šotorom sedla družina k večerji. Stari arabski duhovnik je pripovedoval, kod je že hodil po svetu. Vsi so ga verno poslušali.

Tu je Hadra odšla v šotor. Zazdelo se ji je, da je prišel pravi trenutek. Izmužnila se je na drugi strani iz šotora in zbežala proti Benjubi, na tihem Boga proseč pomoči. Zapazili so njen beg šele po dolgem času. Hiteli so za njo; malo je manjkalo, da je niso vjeli; brat bi jo bil med zasledovanjem skoraj ustrelil; slednjič je vendar ubežala svojim preganjavcem. Rešila jo je noč. O mraku je pribežala do nekega gozda in se je ondi skrila pod grm. Sorodniki so okrog grma vse preiskali, toda niso je našli in so se vrnili nazaj v tabor.

Potem je uboga Arabka zlezla iz skrivališča in bežala dalje. A grozila ji je nova nevarnost. Zaslišala je za seboj žvižganje, lajanje in topot dirajočih živali. Pregarjali so jo šakali! Domislila si je, da so pred kratkim te zverj raztrgale dekletce iz njenega rodu! Hadra je v silnem strahu glasno ponavljala besede: „V imenu Očeta in Sina in sv. Duha.“ Ali je šakale prepodilo Hadrino vpitje, ali je Bog očitno storil čudež? Ne vemo. Bodi kakorkoli, deklica je ušla tudi šakalom in pozno po noči je prišla do hiše Renjôjeve, kjer je nekdanji dobri gospodinji padla pred noge. Kar najprisrčneje je zahvalila Boga, da jo je zopet pripeljal med kristijane.

IV.

Celo naslednje leto je preteklo brez posebnih dogodkov. Nihče izmed Hadrinih sorodnikov se ni pokazal. Vendar je pa Hadra zastonj prosila svetega krsta. Ker je njen rod stanoval blizu, niso hoteli ustreči njeni prošnji. Nič drugega ni kazalo kakor vdati se v usodo in čakati boljše bodočnosti. V tem času je Hadra popolnoma dorastla in se je naučila vseh resnic krščanske vere.

Nekega jutra je šla po vodo k bližnjemu studentu. Komaj je postavila vrč na ramo in se obrnila proti domu, je hipoma iz bližnjih grmov skočil njen brat Mulej s palico v roki. Na beg ni bilo več mogoče misliti. Hadra je postavila vrč na zemljo in je pogledala neusmiljenemu preganjavcu pogumno v oči. „Hadra“, je zaklical mladi Arabec jezno, „zakaj bivaš med temi krščanskimi psi? Čemu se ne vrneš k svojemu rodu?“ „Ker hočem postati kristijana.“ „Hudobnica, to se ti ne bo posrečilo! Zdaj mi ne uideš! Precej pojdi domov.“ „Ne nikdar, rajši ostanem med Francozi.“ „Ha, to si mi upaš reči?“ je kriknil razjarjeni Arabec. „Da, Mulej“, je odvrnila Hadra odločno.

To je bilo že preveč. Mulej je skočil k sestri in jo udaril po glavi s težko palico. Hadra je zakričala in padla na tla. Iz globoke rane na čelu se je ulila kri na blede lice dekletovo. In to še ni nasitilo bratu želje po ma-

ščevanju. Hudobnež jo je dalje tepel brez usmiljenja. Ko je slednjič videl, da Hadra ne daje nobenega znamenja življenja več, je pobegnil z okrvavljeno palico v bližnji gozd.

Ob dekletovem bolestnem kriku so domači prihiteli na mesto, od koder so slišali vpitje in so našli Hadro v krvi, nezavestno vsled bolečin in strahu. Nesli so nesrečno deklo domu in so si na vso moč prizadevali, da bi jo predramili iz omedlevice. Slednjič je Hadra odprla oči, toda ustnice so ji bile vsled hudih udarcev tako zatekle, da je komaj izrekla ime hudobnega brata. Po dolgem času je okrevala.

Ker Hadrini sorodniki niso nehali preganjati junaškega dekleta, so Renjójevi sklenili poiskati svoji gojenki varnejše bivališče v kakem daljnem mestu. Poslali so jo k neki krščanski rodbini v Bel-Abbes. — Ko je Hadra zapustila Renjójevo hišo, še ni bila krščena. Prišedši v Bel-Abbes je takoj prosila sv. krsta. Prejela je sv. krst dné 22. aprila 1876., in dali so ji ime Marija; drugo jutro je šla k prvemu sv. obhajilu. Kako rad je pač prišel Odrešenik v to nedolžno, junaško srce, katero je iz ljubezni do njega toliko pretrpelo.

Dné 6. avgusta istega leta je Marija prejela v stolni cerkvi v Oranu zakrament svete birmе. Tu se je v njeni duši vnelo novo svete hrepenenje. Hotela je postati redovnica. Nekoč je bila prišla slučajno v samostan karmeličank, in ostale so ji za vedno pred očmi podobe teh redovnic, kot slike angelskih bitij. V njeni duši je dozorel sklep, da se odpove svetu. Mnoge ovire, ki so se ji stavile na pot, je junaško premagala. In tako je plemenita arabska deklica po dolgih trutih postala angel karmelski.

J. G.

Zahvala za uslišano molitev.

Iz Begunjske duhovnije pri Cerknici: Minulo je 12 let, odkar sem bila padla na ledu in se pobila v desno roko. Trpela sem eno leto neznosne bolečine, potem se mi je obrnilo nekoliko na bolje, vendar mi je bilo le z veliko težavo mogoče delo opravljati; bolečine v roki sem čutila vedno in mislila sem za trdno, da ne bom nikoli več zdrava. Dné 3. nov. pa se mi je bolečina ponovila; trpela sem grozno in nobeno zdravilo ni nič pomagalo. Slednjič se zatečem z zaupanjem k Mariji pomočnici, katere podobo imamo v naši vaški cerkvi. Prosila sem jo srčno, naj mi izprosi pri svojem Sinu Jezusu zdravje, ako je božja volja. Obljubila sem Njej na čast opravljati devetdnevnicu in ako bom uslišana, hočem to v „Cvetju“ in „Vencu“ razglasiti. In glej čudo! predno sem končala devetdnevnicu, mi je roka popolnoma ozdravela, da niti najmanjše bolečine ne čutim več. Iz srca se zahvaljujem „Mariji pomočnici“, ker trdno sem prepričana, da edino le Ona mi je izprosila zdravje. — Marija Kranjc.

(Zahvala drugih prihodnjič.)

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Uredništvo.